

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΣΥΝΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ
ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΑΙ

ΓΕΩΡΓ. Π. ΠΑΠΑΣΤΑΜΑΤΑΚΗΣ ΝΙΚΟΛ. ΕΜ. ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΤΕΙΑ ΚΑΤΟΙΑ

ΕΤΟΣ Α'

ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ τῆ 15 Αὐγούστου 1923

Ἰσθ. Φύλλ. 4.

ΑΙ ΜΕΤΑΣΤΡΟΦΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Εἶναι προέροτος ἡ πλάνη εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται οἱ ἐκθρονιζόμενοι βασιλεῖς μὲν τῆς τελευταίας τῆς ἐκθρονιστικῆς τῶν ἡμερῶν. Ὅτι δὲ συνέβη εἰς πάντας τοὺς βασιλεῖς συνέβη καὶ εἰς τὸν πρῶτον τοιοῦτον Κωνσταντῖνον. Ὁ τελευταῖος μάλιστα αὐτός δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ἀντίληψιν περὶ τῆς ταχέως μεταστροφῆς τῶν λαϊκῶν πεποιθῶν καὶ, τὸ ὅποιον σπουδαιότερον, ὅτι ἡ λαϊκὴ συνείδησις δὲν ἀνέχεται τὴν τρομοκρατίαν, οὔτε μένει ἀδιάφορος εἰς τὴν κατάπιψιν τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν ὁ Π. Λίνιος ὀνομάζει τὸ ἄριστον ἀγαθὸν τῆς φύσεως διὰ τοὺς πολῖτας. Ἡ τέχνη τοῦ Ὀθωνος καὶ ἡ ἱστορία τῆς ἐκθρονιστικῆς αὐτοῦ, ὠρεῖται νὰ διδάξῃ αὐτόν, καίτοι δὲν ἐπίσθη οὐδ' ἐκ τοῦ προγενεστέρου παθήματός του, ἵνα μὴ βαδίζῃ εἰς τοὺς ἀγλοδοῦλους καὶ ἀγλοκόλακας Μεταξάδες, οἵτινες τὸν περιστοιχίζον καὶ τὸν ἐπεισαν ὅτι ἡ Ἑλλάς παρ' ὅλην τὴν Μικρασιατικὴν τῆς δευτέρας ὄψεως εἰς τὸ ὄνομα του, εὐρέθη εἰς ἡν πλάναν καὶ ὁ Ὀθων. Ἐπίστευσε ὁ τελευταῖος οὗτος ὅτι περιοδεύων τὴν Ἑλλάδα ἠθέληεν ἐξεγείρει θε-ἑλλας ἐνθουσιασμόν. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσιστο ταξιδιοντοσετα καὶ τὴν πρῶτην Ὀκτωβρίου 1862 ὁ Ὀθων καὶ ἡ Βασιλισσα Ἀμαλία ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς πρωτεύουσας, διὰ τὴν περιοδείαν ἐκείνην ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ εἴνε ἡ τελευταία τῶν. Ὁ Ὀθων ἀπέκλεισε τῆς ἐπισκέψεώς του τὰς ἐναντιουμένας εἰς τὰς αὐθαιρέ-ἑλλας τὸν πόλις τοῦ Ναυπλίου, τῆς Σύρου, τῆς Χαλκίδος, τῆς Νάξου, τῆς Θήρας καὶ τῆς Γοιπόλεως, εἰς ἃς εἶχον ἐκρηγῆ στασιαστικὰ κινήματα, ὅπως τιμωρήσῃ αὐτά. Οἱ βασιλεῖς ἐπέβησαν μετὰ τῆς ἀκολουθίας τῶν τοῦ ἀποδοκίμου Ἀμαλία, διὰ τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην περιοδείαν.

Ἡ Βασιλισσα ἦτο δεξιδαίμων καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐκπλεύσῃ τὸ πλοῖον τὴν 13ην τοῦ μηνός, διὸ ἀπέπλευσε ἐκ τοῦ

ἱστορικῆς τὴν ἐπομένην. Ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρὸς καὶ τὴν 7ην τῆς πρώτης ἀνεχώρησε τὸ σκάφος ἐν ὄψει τῆς Ἰθάκης. Μετὰ 4 ὥρας τὸ σκάφος πρὸ τῶν ἐπιπέδων καὶ τὴν 4 ὥραν τῆς ἐσπέρας ἀγκυροβόλησεν εἰς Ἀθήνας. Ὁσέθεν καὶ ἂν διήλθον αἱ Ἀρχαὶ παρεσκέψασαν τὴν ἀνεπιτημένην ἐπιδοχὴν εἰς τοὺς Βασιλεῖς εἴτε ἐξ αἰσθήματος εἴτε ἐξ ἀνάγκης.

Εἰς τὴν Καλαμάς ἡ ἐπιδοχὴ ἦτο ἰσορροπία. Εἶναι ἀλλοθὲς ὅτι οἱ διηγήτορες τῆς πόλεως ταύτης εἶχον τὸ θάρρος νὰ ὑποβάλλωσιν ὑπόμνημα διαμαρτυρίας εἰς τὸν Βασιλέα δι' οὗ κατέκρινον τὴν πολιτικὴν τῆς κυβερνήσεώς του, ἀλλὰ τὸ σκεπτικὸν αὐτοῦ νήθος διελέθη πρὸ τῶν ἐπευρημητῶν τοῦ πλοῦτος τὸ ὅποιον ἐδοκίμησεν ἀποδοκίμωσιν τὸ διαθεμὰ τῶν δικαιογῶν.

Ἐν ὧ ἀνεύθυνον αὐτὰ εἰς τὴν ἐλευθερίαν τὴν 4 Ὀκτωβρίου ἐξερῶσιν ἐπαναστάσεως ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Ὁ Βασιλεὺς ἐπληροφόρηθη τοῦτο μὲν τὴν 5ην τοῦ μηνός, τὴν πρῶτην τῆς 10 Ὀκτωβρίου ἀφίκοντο εἰς Καλαμάς δύο ἀγροίκοι ἡ Ἰθάκη καὶ ἡ Ὀμόνοια φέροντα 200 ἄνδρας ὑπὸ τὸν Συνταγματάρχον Γρ. Καζοράτον. Ἡ πῆξις τοῦ στρατοῦ τούτου πρὸς τὸν Βασιλέα ἦτο ἀμφίβουλος. Ὁ Βασιλεὺς ἐζήτησε νὰ ἐπιδοκίμησιν τὸν στρατὸν τοῦτον, ἀλλ' οἱ ἄνδρες ἐμείναν ἀδύνατοι, καὶ προήθησαν νὰ ἐπαναστατήσῃ ὅσων πίστεως πρὸς τὸν Βασιλέα. Τὰ δὲ αὐτῶν πλοῖα ἐν τούτοις ἐξεκίνησαν πρὸς τὴν Ἀκαρνανίαν ὅπως ἐπαναφέρωσιν τὴν τάξιν καὶ οἱ βασιλεῖς ἐπρόσβησαν πρὸς τὸ Ἀιμένιον. Ἐκεῖ ἠγγέλθη πρὸς τοὺς Βασιλεῖς ἡ ἐπαναστατικὴ τῶν Πατρῶν. Μετὰ τοῦτο ὁ Βασιλεὺς διέταξε τὸν κυβερνήτην νὰ ἐπιβάλη πρῶταν ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ.

Τὸν μεσημβρινὸν τῆς 11 Ὀκτωβρίου τοῦ 1862 ἐδόθη τὸ πλοῖον εἰς Πειραιᾶ. Δὲν ἐγνώσθησαν εἰς οἱ ἐπ' αὐτὸ τίποτε ἐκ τῆς ἐπαναστατικῆς τῆς πρωτεύουσας. Ἡ ἐκπαισις τοῦ Βασιλέως εἶχε συνετελεσθῆ, τὴν εἰσησὶν ἂν ἐλάβον παρὰ τοῦ ὑποναυάρχου Γουδάου. Ἡ Βασιλισσα ἐπρότεινε νὰ ἀπέλθουν ὁμῶς εἰς τὸν Ἀιμένιον καὶ νὰ συγκαλέσωσιν τοὺς φίλους τῶν εἰς τὴν Πάναν, ὁ Βασιλεὺς ὁμῶς ἐδίδραξεν, ὁ ναύαρχος Γουδάου τοὺς συνέταξε νὰ μὴ βαδίζωσιν πολὺ ἐπὶ τῶν λαϊκῶν ἐκδηλώσεων.

Ἀποτυχῶς εἶπεν, εἶδον ἄλλοτε παρόμοια θεάματα, καὶ ὁμολογῶ ὅτι μὴ ἐξέπληξεν ἡ ταχέως μεταβολὴ τῆς κοινῆς γνώμης.

Ὁ Βασιλεὺς συνετάχθη μετὰ τὴν γνώμην τοῦ Γουδάου καὶ μετὰ πολλὰς διασκέψεις ἀπεφάσισε νὰ ἀπέλθῃ εἰς Ἑλλάδα, διὰ τὴν εἶχε πλέον ἐννοήσει ὅτι κατέ-ἑλλανων ἔπιθαινεσιν οἱ βασιλεῖς τοῦ Ἀγγλικοῦ ὀμιλοῦσιν ἐκκόλα ἀπῆλθον ἐκ Σαλαμίνος τὴν 9 ἑσπερινὴν τῆς 12 Ὀκτωβρίου, μετὰ τελευτήσαν πρὸς τὴν Βενετίαν.

Καθ' ὅλον τὸν πλοῦν ἡ Βασιλισσα ἦτο ἡσυχία, ὡσάν νὰ ἐπεβῆται τὴν θυγίαν καὶ ὁ ἀπὸ ὑπῆλθε διαγνώστικος.

Ἡ τοῦ ἀπὸ διαφάνεια, λέγει ὁ Λόγιος Καλαμάς, ὅς ὑπὸ τινος κατοπιτισμοῦ δουλοπρεπῆ, ἐπέδειξεν εἰς τοὺς ἀναχωροῦσιν βασιλεῖς ἅπαντα ἐκ μῆς τὰ ὅσα τῆς παλαιότητος γῆς, ἐδ' ἢς ἐβασίλευσαν τριᾶκοντα ἔτη. Ἐξ διεκρίνοντο ἀπῆλθε ὅσων ἐπαλλήλως ὑπεκρινόμενων, ὡς σκευνομοῦσιν λεπτότατοι, προεξέγουσιν τοῦ πῆσαν διαγνώστικος καὶ καταφωτιστικος ἦτο οὐρανοῦ.

Ἐν ὧ δὲ εἰς περιπέλειον τὰς ἀκτῆς τῆς Ἑλλάδος, ἄγρονται ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος, ὁ Ὀθων καὶ ἡ Ἀμαλία, καὶ ἐδίδραξον διὰ τελευταίαν ὄραν τὰς κορυφὰς τῆς ἑλλησποννήσου διαγραφόμενας ἐν τῷ σκόθῳ τῆς νυκτὸς μίαν λαμπρὴν ἐφείλκοντὴν προσοχὴν τῶν, ἀναπνέουσα εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος.

Τί νὰ ἦτο; Τὸ ἀποτέλεσμα μίσεσ βαρβαρῶν μεταστροφῆς αἰσθημάτων καὶ ἰδεῶν. Ὁ Λαὸς τῶν Καλαμῶν, πληροφόρηθεις τὴν ἐκρηγῆσιν εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἐπαναστασίαν καὶ τὴν ἐκθρονιστῆ τῶν βασιλέων, ἐσπεύσε νὰ προπολήσῃ τὴν ἀψίδα τὴν ὁποίαν εἶχε στήσει πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν ὑποδεχόμενος τοὺς βασιλεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐξορίσθη ἀπῆρχοντο μακρὰν τῆς Ἑλλάδος. Οἱ δικηγό-ἑλλας τῆς πόλεως ταύτης εἶχον δικαιοκαίωσιν.

Ὅταν ὀλίγον πρὸ τῆς ἐκρή-ἑλλας τῆς τελευταίας ἐπαναστάσεως οἱ εὐαριθμοὶ ἄνθρωποι καὶ οἱ παράσιτοι τοῦ θρόνου, παρὰ τὴν ἐπιβουλήσαν Μικρασιατικὴν συμφορὰν ὄχι μόνον δὲν ἀπεμακρύνθησαν τοῦ αἰμοσταγῶς θρόνου ἀλλὰ καὶ ἐζητωκραύεσαν ἐπὶ τοῦ καθημένου ἐν αὐτῷ, καὶ διεβεβαίοντο τοῦτο, ὅτι ὁ Λαὸς ἔμενε ἀλόγικος εἰς τὴν ἀγάπην του πρὸς αὐτόν, ἂν μεγάλοι μάζαι ὄσων τῶν παραγωγικῶν τάξεων τῆς Ἑλληνικῆς πρωτεύουσας ἔμενον ἀδύνατοι καὶ ἀσυνκίνητοι εἰς τὰς κραυγὰς καὶ διαβεβαίωσιν τῶν. Τότε ἀνεμνήσθημεν τὴν τελευταίαν ταύτην περιπέ-ἑλλας τοῦ Ὀθωνος ὅστις ἐδοκίμασεν ὅσων ταχέως εἶναι αἱ μεταστροφῆς τοῦ Λαοῦ καὶ ὁποῖα ἡ πλάνη τῶν ἡγεμόνων.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ο ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ

Τί εἶναι αὐτὸ τὸ τζιτζικα, ποῦ κραπαλεῖ ἐκκουφάινον, ὡς ἐλάκλωσε τώρα, ἐδῶ ἀπ' ἐξῶ, εἰς τὰ δένδρα ποῦ κοιμοῦνται βυθισμένα σ' ἕνα μυστηριώδη ὑπνο, ἕναν ὑπνο ἀπορηγικό;

Εἶναι ὁ τρολλὸς τῆς ζωῆς ἐξαιρωτῆς ἢ εἶναι τῆς πυρακταμένης φύσεως ἢ κρανηγῆ τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ τοιτισμοῦ ἢ ἀπῆλθε;

Νὰ τὸ λυπηθοῦμε ἢ νὰ τὸ μακαρίσωμε;

Εἶναι ὁ Νέρων, ποῦ χαιρταί μετὰ σὴν λαβρὰ τοῦ μεσημεριοῦ, ποῦ ὁ κόσμος ὅλος κίρπολεῖται καὶ φλέγε-

ται, ἢ εἶναι μίαν ὀδυνηρὴν ψυχή, φλεγομένη πάντοτε καὶ μὴ κατακοιμένη γιὰ νὰ ποιεῖσιν;

Ἡ λεῦκα ποῦ τὸ ἔχει, ταυμάσιγμῆ ἀναταρῶσεται, φοῖσιν, βαρφεῖς ἀπὸ ἰδῶν, καὶ γιρῆσι τὰ λευκά φύλλα τῆς, ὡς νὰ ὄχι ἀπὸ ἐρωτικὴ συγκίνησι;

Μήπως ἡ λεῦκα αἰσθάνεται βαθεῖα μῆσα σὴς ἰνε τῆς τοῦ τζιτζικα τὸ μονότονον τραγοῦδι, ποῦ εἶναι ὡς τριζιτροξυλὸν παλῶν καὶ σκουριασμένων ἀεμῶν κωστροπορτικῶν στοιχηωμένων;

Τί εἶναι τέλος πάντων αὐτός ὁ παρῆνεος τροβαδοῦρος τοῦ μεσημεριοῦ, ποῦ μετὰ ῥοφῶντας δροσῶν καθε πρῶτ, ὡς ἀρχαῖο; Ὁσὸς τὸ νέ-

κταρ, γιὰ νὰ τραγοῦδῃ ὀδυνηρῶς τὴ φύσιν τοῦ ἐναρκώσιν καὶ τῆ ζωῆς ποῦ ὄσο πᾶν εἰς ὀδῶν οἱ πολλοὶ τῆς;

Ποῖος εἶναι αὐτός ὁ ὑπερπρῶτος, ποῦ ὄσο τοῦ λαοῦ ποῦ ἡ πνιγμένη τ' ἀγκομαχῆσαι ὄσα, αὐτὸς τόσο ἀνδρῆται καὶ τόσο δυνατὰ ἀπῆλθε τραγοῦδῆσαι; Ποῖος εἶναι αὐτός τοῦ μεγάλου Θεοῦ, τοῦ Ἥλιου, ὁ περιφρονῆτης καὶ τῆς φωτιῆς ὁ λῶτρης ὁ φανατικός;...

Εἶναι τόσο μεγάλος τῶν πάντων περιφρονῆτης, ὡς καλῶς λένε, νὰ εἶναι ἕνα τραγοῦδι ἀδιδόκω ἢ ζωῆ καὶ ὁ θάνατός του τοῦ τραγοῦδι τοῦ πάσμου;...

Ἄν εἶναι αὐτό, τότε ὁ τζιτζικας ἐρῆται τὸ μεγάλο μυστικὸ ποῦ τόσα

κρονία ἀνθρώπινα ἐπόνεσαν καὶ διεργῆσαν προσλαθοῦντα εἰς μόνην νὰ τὸ εἴρουν;...

Ὁ, ἂν ἦτο ἔτσι, μὴ τὴν ἀλήθειαν, ὡς προτιμοῦσε νὰ ἦρουν τζιτζικας καὶ ἀντὶ νὰ γράφῃ ἐδῶ γιὰ τοὺς τζιτζικους τριτωμένους σ' ἕνα φύλλον ἀπῆλθε, ὡς ἐπιτοίχιζα τὸ αἰώνιον τῆς χαρῆς τραγοῦδι;... Καὶ τότε ποῖος ἔρει ποῖος ἄλλος θὰ ἐγράφε γιὰ μὲ καὶ τί φιλοσοφίαι θὰ μοῦ ἐφόρτωνε σὴ ράχι!;...

Υ. Γ. Λένε ὅτι ἡ τζιτζικαῖνα εἶναι βουβή. Ἄρα ὁ τζιτζικας δὲν εἶναι μόνον ὡς ὑπῆλθε μακάριος, ἀλλὰ καὶ ὡς σὺζυγός εἶναι τριτωμένους!

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ